No. 122. 1845.

VLISSINGSCHE COURANT.

Vrijdag 10 October.

De uitgave dezer Courant geschiedt geregeld driemaal per week. De prijs van het abonnement is voor drie maanden f 2,25, en franco per post f 2,50. Advertentiën worden geplaatst à 20 Ct. de regel, uitgezonderd Huwelijks-, Geboorte- en Doodbekendmakingen, waarvan de prijs van 1 tot 6 regels f 1,20 is, en voor elken regel daarboven 20 Ct., behalve 35 Ct. zegelregt voor iedere plaatsing. Men abonneert zich bij alle Boekhandelaren en Postdirecteuren in het Rijk. Brieven franco.

NIEUWSTIJDINGEN.

RUSLAND.

— Reizigers uit Warschau melden, dat aldaar eene zeer onrustige stemming heerscht, waarvan de vele ligtingen voor de russische armée, die Polen uitputten, de hoofdoorzaak zijn. Ook was men daar van meening, dat het nieuwe middel, om den oorlog tegen de Tcherkessiers spoedig tot een gewenscht einde voor Rusland te brengen, het verbranden der bosschen namelijk, niet tot het doel zal leiden, daar de bodem bovendien nog zoo vele andere hinderpalen aanbiedt, die de bewoners des lands begunstigen.

— Het volgende tragisch-komisch voorval had dezer dagen op de russische grenzen plaats. Demoiselle *Plessy*, de gevierde parijsche tooneelspeelster, reisde met haren man, den letterkundige *Arnauld*, naar Petersburg, waar zij zich voor eenige jaren achtereenvolgende geëngageerd heeft. — « Waar is uw pas?" vroeg de russische kommies. Dem. *Plessy* vertoonde het contract van haar engagement. — « Goed, gij kunt passeren" — antwoordde de beambte, doch wendde zich tevens tot den heer *Arnauld*, met de vraag: « En wat is het doel van uwe reis?" — « Deze dame is mijne vrouw," — was het antwoord, — « en hier is mijn pas; door den russischen gezant te Londen geviseerd." — « Een pas, in vreemde landen geviseerd, mag voldoende zijn, zoo lang geene tegenbevelen bestaan, hetgene echter hier het geval is, want ik heb betreffende u orders van Petersburg ontvangen." —

« Over mij, dat is vreemd!" — « Zeer mogelijk, maar ik heb bepaald bevel om uw binnenkomen in het russische rijk te beletten." —

« Mag ik weten waarom?" — « Waarom! Meent gij, mijnheer, dat wij verpligt zijn u reden te geven van dezen maatregel? Reeds deze vraag bewijst, dat gij in Rusland niet op uwe plaats zoudt zijn. Evenwel, als gij het dan weten wilt, denk eens even na. Hebt gij als schrijver u nooit vijandige aanmerkingen over absolute regeringen veroorloofd? Hebt gij onze beginselen verdedigd? Hebt gij nooit uwe pen aan de oppositie geleend? Ik moet u echter zeggen, dat dit slechts vermoedens van mijne zijde zijn, want mijne order geeft geen grond op. Neem dus maar eenvoudig afscheid van uwe vrouw en keer terug." —

« Afscheid nemen!" riep Mlle. *Plessy*, ontsteld uit, — « denkt ge dan dat ik mijn man zal verlaten? Mag hij niet in Rusland komen, dan blijf ik er ook buiten. Ik keer dus terug." — « Pardon, mevrouw," hervatte de kommies, zoo beleefd mogelijk — « gij hebt den russischen grond betreden en moogt niet terug." — « Wat! wilt gij mij met geweld terughouden?" — « Zeker mevrouw, wij hebben daartoe de middelen en het regt. Gij hebt een engagement onderteekend, waaraan gij moet voldoen! Gij zijt gedurende *tien* jaren het *eigendom* van Rusland." — Vergeefs vloeiden de tranen der jonge tooneelspeelster; noch hare beden noch hare bedreigingen hielpen. Zij, die zoo vaak een geheel parterre roerde, vermogt niets op den kouden Rus, die volgens zijnen pligt zijne orders opvolgde. Half z[illegible]oos van toorn en smart, werd zij *bon gré mal gré* in haar rijtuig gepakt, dat naar Petersburg voortrolde, terwijl men den ongelukkigen echtgenoot, onder escorte, tot op een goeden afstand over de grenzen bragt, met de vriendelijke waarschuwing, om geen voet op het russisch grondgebied te zetten, wilde hij niet genoodzaakt worden tot eene verdere reis naar de steppen van Siberie.

DUITSCHLAND.

— In het regerings-district Gumbinnen is, in de twee laatste maanden, het aanzienlijk getal van 66 personen, deels op gewelddadige wijze om het leven gekomen, deels zonder sporen van gewelddadige verwonding op straten en wegen *dood gevonden* geworden. In de door den nood en het gebrek des vorigen winters bezochte en ook thans nog zeer kwalijk gestelde streken zijn de armere klassen menigvuldiglijk door hydropische kwalen bezocht geworden, welke, in den regel, den dood ten gevolge hadden. In het officiële berigt, daaromtrent, wordt gezegd, dat het slechte voedsel en de harde winter als de hoofdoorzaken dier ziekten te beschouwen zijn.

— Volgens eenen brief uit Riga te Hamburg ontvangen, zou de *cholera-morbus* in Lyfland uitgebroken zijn en alom vele slagtoffers beginnen te maken.

— De regering van Saksen heeft vijftien uitheemsche dagbladschrijvers bij een koninklijk dekreet uit het land gebannen. Deze maatregel heeft in Saksen eene groote opschudding verwekt, en in de Kamers is dezelve voor onwettig en willekeurig uitgemaakt.

ENGELAND.

LONDEN, den 4. October. Gisteren zijn uit Holland 3 stoombooten met 225 ossen, 500 schapen, enz. aangekomen.

— De menagerie van wilde dieren van *van Amburg* is met het *Toronto* naar New-York vertrokken. De groote olifant was zeer weerbarstig; men heeft hem met geweld moeten aan boord brengen. Hij had verscheidene wonden bekomen; doch door een goed ontbijt van beschuit scheen hij dezelve te vergeten.

— Te Canton is een vreeselijk ongeluk gebeurd; in eenen schouwburg was brand ontstaan. Het gedrang was zoo groot, dat men zich niet redden kon. Vrouwen en kinderen werden verdrongen en vertrapt. Den volgenden dag werd het aantal slagtoffers, die in de registers der mandarijns waren opgeteekend, bevonden te zijn 1257 dooden en 2000 gekwetsten; een groot aantal der slagtoffers zal door naastbestaanden noch vrienden kunnen worden herkend, zoo misvormd zijn hunne lijken.

— De *Courier* der Vereenigde Staten geeft het volgende verhaal, voor welks waarheid gemeld blad zegt in te staan.

« Nu zes jaren geleden ontstond er tusschen twee Heeren te Massachusets een twist, waarvan het gevolg was een cartel in behoorlijken vorm, door den Heer *A.* aan den Heer *B.* gezonden. *B.* was gehuwd, *A.* was ongehuwd. *B.* geeft alzoo aan zijnen uitdager ten antwoord, dat hij niet vechten zou, alzoo de maatschappelijke toestand van beide niet gelijk was. *A.* zegt niets hiertegen; maar het duurt niet lang of hij zendt *B.* een nieuw cartel en daarbij tevens zijne trouwcedul. Neen, zegt *B.*, de partij is nog niet gelijk, want ik heb een kind en gij hebt er geen. *A.* houdt zich andermaal stil, maar na eenigen tijd zendt hij *B.* eene derde uitgave van zijn cartel, vergezeld van de doopcedul van een kind. Het gaat nog niet zegt *B.*, want nu heb ik twee kinderen. Sedert zendt *A.* van jaar tot jaar een nieuw cartel met eene nieuwe geboorte-acte van een kind, maar ieder jaar is ook het gezin van *B* met een jong geborene vermeerderd. Het duel, hetwelk doodelijk moest zijn, is alzoo veranderd in een duel, wie aan de meeste kindertjes het leven zal schenken. De partij staat op dit oogenblik 6 tegen 7.

— Den 2. dezer maand heeft men in Quen-dalls-baaij, op een der Shetlands-eilanden, in twee uren tijds, 1450 zeehonden gevangen.

FRANKRIJK.

PARIJS, den 1. October. Gisteren is het eerste nommer van het monsterblad *l'Epoque* verschenen. Geen moeite is gespaard, om bij de uitgaaf van dit reusachtig blad ophef te maken. Aan de deur van het bureau van het dagblad, stond gisteren avond een man in uniform, met eene groote vlag, waarop de verschijning van *l'Epoque* vermeld werd, terwijl boven de deur een chassinet hetzelfde berigt hield. Heden worden door geheel Parijs groote aankondiging-biljetten aangeplakt, terwijl eene menigte in uniform gekleede facteurs het blad aan de huizen rondbrengen.

— De zaken van Algerie doen zien, dat men niet te vergeefs voor *Abd-el-Kader* bevreesd was. Zoo lang hij leeft zal hij de schrik der Franschen aldaar zijn. Den 22. Sept. is de kolonel *Cavaignac* met 450 man door de Arabieren in eene hinderlaag gelokt door eene stam, welke voorwendde door *Abd-el-Kader* te zullen worden aangevallen. Onverwachts werd zijn korps door het leger van den emir overvleugeld, en van de 450 man kavalerie is weinig te regt gekomen. De chef de bataillon der Zouaven *Peyragai* is ook gesneuveld. Zoo dra dit berigt te Algiers was ontvangen, heeft de generaal *de Lamoricière*, gouverneur *ad interim*, zich met eenige troepen ingescheept op de *Tartare*; terwijl de *Euphrate* en de *Etna* met meerdere troepen zijn gevolgd. Dit is dan ook de reden geweest, waarom vele depêches van den minister van oorlog door den gouverneur *ad interim* onbeantwoord zijn gebleven.

— Den 6. October is *Lodewyk-Philip* in zijn 73 jaar getreden.

— Het dagblad-monster *l'Epoque*, is verschenen. De dragers van dit blad hebben eene bijzondere tenu.

BELGIË.

BRUSSEL, den 7. October. Bij het wegbreken van den octrooi-muur tusschen de Namensche poort en het Leopolds-kwartier heeft men Zaturdag twee lijken opgegraven, vermoedelijk van hollandsche sapeurs in 1830 gesneuveld; want zij hadden nog lang haar aan de kin.

— Wij lezen in een Belgisch dagblad het navolgende:

In een tijd dat een ieder bedacht is op de middelen, om het land van gezonde en voor een ieder verkrijgbare voedingsmiddelen te voorzien, is het welligt niet nutteloos, de aandacht op de kastanje te vestigen. Deze vrucht, die in onderscheidene oorden van Frankrijk zeer overvloedig is, en als eene voortreffelijke spijs beschouwd wordt, als onder anderen in de departementen van de Creuse, Haute-Vienne, Corrèze, Dordogne, Lozère, Cevennes enz. schijnt [illegible]e wenschelijke hoedanigheden in zich te bevatten.

De kastanje, een gezond voedsel, aangenaam van smaak geene andere uitgaven vorderende, dan het koken, gemakkelijk te verteren, geeft sterkte en kracht aan degenen, die er zich mede voeden, en haar middelmatige prijs, betrekkelijk harer voortreffelijke hoedanigheden, is geschikt om groote hulp aan te brengen.

Men verzekert ons dat eene groote inrigting te Brussel, door al deze voordeelen getroffen, zich tot eenige eigenaren in genoemde landstreken gewend heeft om eenige aanzienlijke afzendingen, tot proef, te bekomen.

De gewone prijs op de plaatsen is 3 fr. het hectoliter.

EENE RAMP IN DE WOESTIJN.

(Vervolg en slot van onze vorige.)

« Ik hoorde als het zweven van vleugelen over deze eenzaamheid, dien onoverzienbaren dood, welken eene vijandelijke magt tegen ons verlevendigd en gewapend had. Ik had mijn hoofd in het zand gedompeld, en durfde hetzelve niet eens opbeuren om adem te halen, uit vrees van mij van aanschijn tot aanschijn te vinden met den engel des verderfs, die onzen ondergang gezworen had. Toen de wind bedaarde, vleiden mijn meester en de meesten mijner makkers zich met eene dwaze hoop; maar de vijandelijke geest had ons water uitgedronken, alvorens zich te verwijderen en ons alzoo veroordeeld, om door de foltering der verworpelingen te vergaan. Ik zag de wanhoop van Abou-Selim, en verwonderde mij daarover niet; ik had er de oorzaak van geraden. Wat mij betreft, ik was bedaard en gelaten, en om den geest der woestijn, die waarschijnlijk in de wankelmoedigheid van mijnen meester juichte, te vernederen, besloot ik moedig te sterven.

« De zoo noodlottig begonnen dag was zeer schoon, en de hemel scheen, door deszelfs helderheid en glans ons ongeluk te bespotten. Ik begreep het plotseling vertrek van Abou-Selim niet. Vreesde hij onze wraak? hoopte hij zich door de vlugt te redden? Ik weet nog n[illegible] welke beweegreden hem kan genoopt hebben, ons met zoo veel overijling te verlaten, zonder ons een enkel woord toe te voegen, zonder afscheid van ons te nemen. Wij volgden hem lang met de oogen, en naauwelijks was hij uit het gezigt verdwenen, of mijne van dorst stervende makkers wierpen zich gretig op de waterzakken, welke zij uitgedroogd vonden. Gaarne had ik hen getroost, maar wat kon ik hun zeggen? De dood was onvermijdelijk.

« Mijne gelatenheid overtrof hunne krachten. Zonder wederhouding gaven zij zich aan al het geweld hunner droefheid over; zij klaagden, weenden, kermden; ik vergat mijn eigen lijden om over hen te weenen. Ach! het was hartverscheurend, die ongelukkigen te zien, door onbegrijpelijke smarten in een krimpende, zich rondwentelende en onder het uitbraken der ijselijkste verwenschingen den geest gevende. Het was hartverscheurend die moeders te zien, haren laatsten ademtogt inhoudende, tot dat die harer kinderen, welke aan hare uitgedroogde borsten hingen, was uitgegaan. En ik, die niets vermogt om de onverbiddelijke hardheid van hun lot te verzachten, weende bitter. Het was hartverscheurend, mij aldus alleen te zien, overeind, mijne broeders overlevende en gedwongen, om dit tooneel van ijzing en wanhoop bij te wonen.

« Ik zag rondom mij niets meer dan lijken; eenige Galles en onderscheidene negers van Dar-Four, sterker dan hunne makkers, worstelden nog tegen eenen verschrikkelijken dood. En ik, onbewegelijk daar staande, schreidde nog steeds; ik weet niet welke bovenmenschelijke kracht mij aldus ondersteunde. Reeds vlogen de gieren over onze hoofden; ik hoorde in de verte het gehuil der hyena, welker prooi wij weldra gingen worden; en om nog eenigzins de laatste oogenblikken mijner broeders te verzachten, zong ik hun het lied des doods voor, dat ik op mijnen geboortegrond, bij het graf mijner vaders geleerd had.

LIED DES DOODS.

« Zij liegen, die zeggen dat de dood verschrikkelijk is. Hebt « gij immer eenig gezucht uit de graven hooren oprijzen? werd « immer uwe rust verstoord door de klagende schimmen uwer vade- « ren? De vreugd is hun deel; droefheid het onze.

« In het verblijf der geesten, rusten zij van hunnen arbeid; « honger en dorst kennen zij niet; heil het oogenblik waarop wij, « bannelingen op deze ondankbare en vervloekte aarde, met onze « vaderen zullen vereenigd worden, want de vreugd is hun deel, « droefheid het onze.

« O Gij, wien de nadering des doods schrik aanjaagt, schept moed. « De dood schijnt afschuwwekkend, akelig, op zijn naar gezigt « bekruipt vrees; men zou willen vlugten, en naauwelijks heeft « men den eindpaal van dit aardsche leven overschreden, of men « snelt op een nieuw pad voort; want men neemt de vreugd met « zich en laat slechts de droefheid achter."

« Mijn gezang had de kalmte op het gelaat mijner ongelukkige lotgenooten teruggeroepen, en een laatste glimlach zweefde op de dorre en kleurlooze lippen der stervenden....

« Een slagtoffer bleef er slechts voor den dood nog overig. Alleen, leefde ik nog, en ik had, zoo niet mijne krachten, al mijne standvastigheid behouden. Eensklaps rijst eene verschrikkelijke gedachte in mij op, ik dacht mij te kunnen redden en wilde zulks tot elken prijs. Ik trok mijnen dolk en drukte hem in de zijde van een onzer kameelen, die voor mijne voeten nederstortte. Mijne lippen aan de wond, welke ik alzoo geopend had, brengende, leschte ik mijnen dorst in het bloed van het dier. Ik vulde den grootsten onzer lederen zakken aan die overvloedige bron, en begaf mij, zonder aarzelen op weg.

« Een nieuw leven vloeide door mijn gansche ligchaam; ik had mijne vorige krachten teruggevonden, en volgde het spoor van den dromadaris mijns meesters, dat in het zand zigtbaar was. Ik had de noodige maatregelen genomen, om te voorkomen dat het bloed zou stollen en wanneer mijn dorst te hevig werd, leschte ik denzelven met dien onreinen drank. In de laatste dagen, ontwaarde ik eenen bijna onoverwinnelijken walg, zoo dikwijls ik den bloedigen zak aan mijne lippen moest brengen; ik verafschuwde mijzelven en begon het lot te benijden mijner reisgezellen, toen ik eindelijk te Berber kwam.

« Weldra, zoo ging Abd-Allah hevig ontroerd, voort, zal de reiziger, die de eenzame vlakten van Krousco overtrekt, de verspreide beenderen mijner broeders vinden, en zich afvragen welke verschrikkelijke ramp hen hier kan teruggehouden hebben. Indien de semoun hem het antwoord niet komt brengen, zal hij zijnen weg vervolgen, onder allerlei gissingen en met akelige gedachten vervuld ...."

Bij deze woorden, met eene gesmoorde stem uitgebragt, viel slaaf met zijn aangezigt op den grond, door mond, neus en oogen het bloed, dat hij gedronken had, teruggevende, en stierf in de ijsselijkste stuiptrekkingen.

Twee dagen later verliet ik de stad. Lang daarna, door eenen bazar van Groot-Cairo wandelende, ontmoette ik Abou-Selim in volmaakten welstand. Na eene ziekte van drie maanden was hij geheel hersteld, en met een nieuwen voorraad slaven uit Berber vertrokken, was hij ditmaal behouden in Egypte aangekomen.

EDMOND COMBES. (N. B.)

zelden stijgt hij tot 5 fr.

— In de steenkolenmijnen van Henegouwen arbelden thans drie duizend werklieden. Die van Mariemont hebben den 29. September eenen koleuklomp, wegende 600 pond, uit eene diepte van 1800 voeten opgegraven en in stoet naar Mariemont gedragen, alwaar de deelhebbers der ontginnings-maatschappij vergaderd waren, om de jaarlijksche rekeningen te aanhooren. Honderd vijftig werklieden zijn vervolgens in een banket vergaderd, en hebben onder anderen 20 hespen en 800 liters bier binnen gespeeld.

— Dagelijks, in den avond, laten eenige jongelingen groote vliegers op, op welke eenen transparant geschilderd en met gekleurde glazen verlicht is. Deze vliegers leveren een fraai gezigt op in de lucht.

— De Luiksche dagbladen melden, dat te Luik eenen geweldigen brand is uitgebarsten in het huis bewoond door den baron *Dothée*. Wanneer men de pompers had verwittigd en men in het huis kon dringen, had het vuur reeds de eerste verdieping bereikt. Toen men in de slaapkamer van den baron kwam, vond men den grijsaard dood gebrand. Nevens het lijk, in dezelve kamer, lagen de verbrande lijken van den knecht en van de meid, die waarschijnelijk hunnen meester hadden willen redden. De drie lijken waren verkoold en leverden een afschuwelijk geroost voorwerp op. Men kent de oorzaak van dezen brand niet.

— Men schrijft uit Boecholt provincie Limburg, dat aldaar op het laatst van September een zonderling voorval plaats had, hetwelk eene algemeene verslagenheid veroorzaakte. Er kwam een paard uit de lucht in de heide neergevallen, juist op het oogenblik, dat eenige landlieden daar werkzaam waren. Het was eene schrikkelijke ontsteltenis onder die lieden; zij meenden het paard van den Ante-christ te zien, en vlugteden angstig weg. Bij nader onderzoek bleek het te zijn, een luchtbal te Brussel opgelaten, waarin men een paard had doen opstijgen. Het arme dier was blijde eenen stal te vinden, waarin het gedurende eenige dagen tegen betaling van vijf centen te zien is geweest.

— DE GEFOPTE STUDENTEN. Over eenige dagen namen twee studenten van Verviers plaats in den spoortrein naar Brussel bestemd. Te Luik kwam eenen heer die er uiterlijk zeer wel uitzag, nevens hen zitten. Een gesprek werd aangeknoopt, en een der twee studenten berigtte, dat hij naar Brussel zijn examen ging doen en eenen aanbevelingsbrief had voor een der leden van den jury. De gedienstige buurman vroeg om dien brief te zien en zeide tot de twee jongelingen, met eene bewonderenswaardige stoutmoedigheid, dat hij juist *M.....* was. Hij opende den brief en vervolgde het gesprek, den kandidaat van zijne bescherming verzekerende, gaf hem wijzen raad en sprak eene zoo sterk universiteit-ademende taal, dat men niet meer kon twijfelen of hij was wezenlijk den examen-man. De gewaande professor moest voor eene geringe zaak te Mechelen blijven; daar gekomen zijnde, zeide hij reeds vaarwel aan zijne nieuwe beschermelingen, toen hij zich bedacht, en hun voorstelde hem tot het laatste konvooi te blijven gezelschap houden. Hij noodigde hen uit op een glas wijn in het naaste koffijhuis. Dit voorstel werd aangenomen. Onze studenten dronken op den goeden uitslag van het examen; de tijd verliep; het uur van het laatste konvooi naderde en het werd tijd van scheiden. De heer professor riep den *garçon* om het gelach te betalen; maar, teleurstelling, hij vond dat men hem zijne beurs had gestolen, en dit ongeluk kon niet slechter te pas komen, want hij had zich belast eenige zeldzame boeken voor eenen *collega* te koopen. In deze verschrikkelijke verlegenheid boden zijne twee gezellen hem natuurlijk hunne beurs aan, en het laat zich begrijpen, dat dezelve met erkentelijkheid werd aangenomen: de 230 geleende franks zouden des anderdaags in het hotel der examen weêrgegeven worden. Ongelukkiglijk werd den ontleener des anderendaags niet weder gezien, en evenwel vernam men, dat *M.....*, wien den aanbevelingsbrief bestemd was, zich te Brussel bevond. Toen deze heer in de zaal der examen trad, bemerkten de jonge studenten, dat een slimme gaauwdief hen gelopt had.

NEDERLANDEN.

AMSTERDAM, den 6. October. Gisteren is alhier, in den hoogen ouderdom van 103 jaren en 8 maanden, overleden, de Heer *Levie Salomon de Haan*, geboren te Bamberg in Duitschland. Hij heeft 7 kinderen gehad, van welke nog 2 in leven zijn, benevens 32 kleinkinderen en 29 achter-kleinkinderen. Van een godsdienstig en geregeld gedrag, had de achtbare grijsaard zijne ziels- en ligchaams-vermogens tot op het einde zijns levens, in volle kracht behouden, las nog zonder bril en herinnerde zich alles volkomen, zoo dat hij kort voor zijnen dood nog eenen zijner in Amerika afwezige nabestaanden indachtig was en tot op het oogenblik van zijn afsterven de gebruikelijke gebeden met de aanwezigen opzegde.

OOSTBURG, den 7. October. Gisteren avond tusschen 9 en 10 ure ontstond hier brand in eene schuur, die thans tot magazijn van brandstoffen en winkelwaren gebruikt werd, staande aan het eind der Noord- of Papenstraat en toebehoorende aan den heer *A. J. Verdier*. Zonder de toen juist aanwezige stilte en gunstige rigting van den wind, had een groot gedeelte der plaats eene prooi der vlammen kunnen worden. Het blusschen van den brand geschiedde onder het bevel van den brandmeester en adsistenten, met de meeste orde en met voorbeeldig beleid. Het behoud der tegen en rond het verbrande gebouw staande huizen is, onder Gods zegen, daaraan te danken. Behalve de beide spuiten dezer plaats, zijn ook die van Zuidzande, Schoondijke en Nieuwvliet ter plaatse werkzaam geweest. Uitnemend werd de orde gehandhaafd door de brandpiketten der Schutterij van deze stad en der zoo even opgenoemde plaatsen, die de spuiten vergezelden; alles onder bevel van den kapitein plaatselijken kommandant alhier en van de verder aanwezige officieren. De oorzaak van den brand is onbekend. Het gebouw was gewaarborgd.

† MIDDELBURG, den 7. October. In den loop dezer maand zal voor de Arrondissements Regtbank alhier, eene regtszaak behandeld worden, aangaande het schrijven tegen, den Burgemeester van Zierikzee en wel over het artikel voorkomende in de *Vlissingsche Courant* van 23. April ll., geteekend H. Q.

Intusschen is het bij de instructien gebleken, dat H. Q. ook schrijver is van een artikel geteekend E. B., geplaatst in de *Arnhemsche Courant* van October des voorleden jaars waarin gezegd wordt: «dat de Zierikzeesche Burgemeester, in zijne betrekking van zoutzieder, de rijks-commiezen met rijksdaalders begiftigd,» hetwelk, gelijk die Courant zegt, door E. B. aan Zijne Majesteit den Koning is kenbaar gemaakt en verantwoording gedaan bij den Arrondissements-Inspecteur te Zierikzee.

Is nu de schrijver noch voor het een noch voor het ander immer regterlijk vervolgd geworden, dan geeft zulks vrijheid die middadigheid als waarheid te beschouwen; en dit in verband met het gedrag van den Burgemeester jegens de Administratien der Stedelijke Commiezen, zal er weinig meer noodig zijn, dan naar aanleiding van de artikelen 179 en 183 van het Code-Penal, art. 370 van hetzelfde wetboek in toepassing te brengen en den schrijver van alle straf te ontheffen.

Wat overigens de verpachtings-voorwaarden der stadsjagten betreft, waarin alle leden van den raad worden gekwalificeerd om die velden af te jagen, dit is door tien eenvoudige menschen, in de *Vlissingsche Courant* van den 2. Mei ll., als waarheid bevestigd geworden.

De vrijheid van drukpers is alzoo het doelmatigste middel voor het gouvernement, om verkeerde handelingen van publieke magten te leeren kennen. Het is daarom van het hoogste belang voor Koning en Natie, dat schrijvers der waarheid zoowel regt en billijkheid wedervaren als den lasteraar het maximum der straf; want wie is strafwaardiger, die misbruik maakt van zijn toevertrouwd gezag, of die dat misbruik wereldkundig maakt?

— Wij kunnen met zekerheid melden, dat het rapport der commissie, belast met de beoordeeling van het verzoek om concessie tot het graven van een kanaal door het eiland Walcheren, en de daaraan verbonden werken, door Zijne Exc. den minister van binnenlandsche zaken, aan het provinciaal bestuur dezer gewesten ten fine van consideratien is verzonden. Tot dusverre schijnt zeer in het belang der zaak te zijn gerapporteerd; moge men dus van hier steeds alle mogelijke kracht blijven ingespannen, dan hopen wij, onder Gods zegen, weldra de goedkeuring van Z. M. onzen geëerbiedigden Koning, op dit zoo zeer verlangde werk, te zullen mogen erlangen.

De haven zoude even beoosten Vlissingen op het daartoe geschiktste punt aan de Wester-Schelde aanvangen, zoo kort mogelijk langs Middelburg gerigt worden, en van daar, door het bestaande havenkanaal, de Zandkreek en het Veergat be reiken, terwijl hetzelve bevaarbaar zal worden gemaakt voor schepen van meer dan 24 voeten diepgang.

Deze onderneming zal in verband gebragt worden met den geprojecteerden spoorweg door de provincie Noord-Braband en het hertogdom Limburg naar Duitschland, hetgeen ons alle hoop geeft, dat daardoor onze gewesten nog eens mogen worden, hetgeen dezelve omtrent eene eeuw geleden *waren*, of althans zeker uit den tegenwoordig bestaanden toestand mogen worden gered.

INGEZONDEN STUKKEN.

CAPFIGUE, HISTOIRE DES JUIFS.

CAPITTEL 8.

Jerusalems verwoesting door Titus. (1)

Men oordeelde het van gewigt, de krijgsbewegingen, zonder dralen voort te zetten, en door een spoedigen voorttogt ieder *vereenden* tegenstand der muitelingen te verhinderen. VESPASIANUS wilde den vijand in die oogenblikken aanvallen, waarin hij, bij gebrek van een bepaald plan, niets dan noodweer, zonder overleg of orde, tegenover de geregelde aanvallen der legioenen kon stellen. Hij schreef zijnen zoon TITUS en aan TRAJANUS, die beide krijgs-tribunen waren, en onder welker bevel, de te Alexandrie in bezitting liggende, vijfde en tiende legioenen stonden, met ijlmarschen naar Judea op te rukken; terwijl de Romeinsche, Syrische krijgsbenden zich van eenen anderen kant in beweging stelden, ten einde, onder de muren van Jerusalem, tot de plaatse der vereeniging te komen. VESPASIANUS trok zelf intusschen over den hellespont, om Palestina's grenzen te bereiken, die reeds door TITUS en TRAJANUS overschreden waren. Men ontwaarde ook, onder de Romeinsche tenten, een aantal bondscohorten en AGRIPPA, die een talrijk leger-corps van Joden aanvoerde, meer aan Rome's gunst dan aan de zaak huns vaderlands gehecht. Men zag er ook de vorsten ANTIOCHUS en ZOEMA, met eene menigte Arabieren, door haat en plunderzucht, tegen de bewoners van DAVID's stad, ten strijde opgekomen.

Jerusalem en andere voorname steden hadden toen het aanzigt van een uitgestrekt legerkamp. Op de stem der priesters en levieten, liepen de Joden overal te wapen. De phariseen lieten niet na aan de voorzegging en aan de dagen der verlossing te herinneren. « De gouden koningskroon en SALOMO's heerlijkheid, zouden met nieuwen glans en luister herrijzen » en het arme volk deelde, in zijne hersenschimmige zegepraal, reeds den buit, en den uitgeschoden roof der nieuwe Amaleks-zonen, wier vermetelheid JEHOVA's stad bedreigde. Zulk een vooruitzigt werd, door het bijgeloof, van sombere vrees beneveld. Daar waren onheilspellende teekenen in den tempel gezien; het voorhof had geschud, en de deur, door welke het volk gewoonlijk te offeren ging, sloeg, als door eene bovennatuurlijke kracht beroerd, van zelf open; angstige jammerkreten waren er gehoord, en in Jerusalems straten, steenigde het graauw een levit, die het schrikverwekkende « *onheil over Jerusalem*» had uitgeroepen!

Lieden van doorzigt in Israël hadden niets minder, dan zulke droeve teekenen noodig, om de ongeluks-dagen van Jerusalem te voorzien. Rome's magt, en Cesars herhaalde malen uitgelokte, en daarom des te strengere wraak, zweefde altijd voor hunne verbeelding, en maakte het hun zonder moeite begrijpelijk, hoe de verwoesting van Judea en zijne bloeijendste steden, het onvermijdelijk gevolg eens vermetelen tegenstands moest zijn. Ook waren de Joden in duizend verschillende partijen verdeeld, en vergaten, bij de tegen over elkander gewapend staande gevoelens, den algemeenen nood des vaderlands. Ten einde de schrikverwekkende ongelukken te ontgaan, kwamen vele Israëliten naar de Romeinsche legertenten vlugten. De Christenen, toen nog onder den naam van Nazareërs bekend, verlieten de, naar de voorzegging des Messias, ten val gedoemde stad, en zetteden zich te Pella neder. Zij maakten daar hunne liefdemalen en begraafplaatsen, toen VESPASIANUS eerste legerbenden zich in beweging stelden, om Judea's grenzen in te nemen.

Het leger werd, onder Ptolomais muren, gevormd; de 5. en 10. legioenen waren in deze groote stad gekomen. 23 Cohorten en eene talrijke, in Syrie en Egypte aangeworvene ruiterij, waren, onder den Romeinschen adelaar, vereenigd. Negen duizend man ligte troepen en zes duizend Arabische boogschutters, stonden onder AGRIPPA, ANTIOCHUS en ZOEMA. Het leger brandde van ijver en ongeduld. De veldoversten waren rijk aan krijgs-ondervinding. TITUS had de eer der zegepraal voor het Keizerlijke purper verworven, en de Tribunen kenmerkten TRAJANUS, als het toonbeeld van moed en standvastigheid.

In de landstreken die de Romeinsche legioenen moesten doortrekken om Jerusalem te bereiken, waren vele vestingen, zoo als Lydda, Emmaus, Jericho en Joppe, gelegen. De stad Jerusalem zelf bezat geduchte middelen tot tegenweer. De overleveringen des kaphools en de historie-bladen van Rome's krijgsroem, deden het langdurige oorlogswerk gedenken, door de legioenen, onder het consulschap van POMPEIUS, voor Solime's vest verrigt, en men kon het niet ontveinzen, dat de meest beproefde krachten en de strengste krijgstucht, ter nauwer nood toereikend waren, om het hevig fanatismus der Joden, de zege te ontwringen. VESPASIANUS riep de Tribunen en Centurien der Syrische legioenen op, tot het houden eens krijgsraads, ten einde den gewigtigen oorlogstogt, door Cesar, aan hun beleid en dapperheid toevertrouwd, in overweging te nemen. De viervorst AGRIPPA en de koning der Arabieren sloegen bij denzelven voor, Galilea te overmeesteren, dat toen als eene der poorten van Jerusalem werd beschouwd. VESPASIANUS keurde het voorstel goed en de legioenen begaven zich naar Siphoris.

Galilea werd destijds in twee landschappen verdeeld, beide van Syrie en Phenicie omgeven. De hoofdstad werd Gamalla of de stad der ridderen genaamd, naar het afgedankte krijgsvolk, hetwelk de Asmonesche vorsten, en laten HERODES, gewoon waren daar henen te zenden. Neder-Galilea, strekte zich, in de lengte, van Tiberias tot Zabulon, en in de breedte, aan de eene zijde, tot den burg Xaloth en aan de andere zijde, tot Barsabea uit; van daar begon Opper-Galilea tot het dorp Baca, dat hetzelve van Syrie scheidde. Deze twee vruchtbaarste landstreken van geheel Judea waren vol prachtige steden. De rijkdom der landsdouwen en de overvloed der oogsten, werden dikwerf, met lof, in de heilige schrift vermeld. Galilea bragt, op de geheele uitgestrektheid zijns bodems, bijna overal de bekoorlijkste vruchten voort. De wijnstok tierde, in de schaduw der olijf- en palmboomen, in overvloed, en naar de woorden eens talmudist, zou Jehova, nabij Tiberias, de peer, *die des wijzen dorst op zijnen leerstoel laaft*, *en de perzik welke de woestenij vreest*, in zijne hoede nemen. Een zoo vruchtbaar land had eene talrijke bevolking aangelokt; bijna bij iedere schrede ontmoette men er steden en burgten; verdient het verhaal van zekeren historie-schrijver geloof, dan telde de minste dezer burgten eene bevolking van vijftien duizend zielen. De bevolking zelf was opgewonden en oorlogszuchtig; dat Galilea overigens, bij alle burgertwisten en uitlandsche overheersching, deszelfs staatkundige onafhankelijkheid wist te bewaren, bleef ten allen tijde een denkwaardige overlevering in Israël.

De beide Galilea's werden aan JOSEPHUS, de zoon van MATHIAS toevertrouwd, die geschiedschrijver en krijgsman was, en de laatste rampen van het Hebreeuwsche volk heeft opgeteekend. In de eerste dagen van Jerusalems opstand, was hij, door de hooge priesters en het volk benoemd, om de verdediging der provincien voor te bereiden, welke, waarschijnlijk vroeger dan de anderen, Rome's legioenen zien en Cesars wraak ondervinden zouden. JOSEPHUS kwam te Galilea aan; hij liet het volk, in de nabijheid der bidplaatsen, bijeenkomen, en vermaande het, door zijne woorden, tot vrede en eendragt, om den algemeenen vijand te wederstaan. Een sanhedrin, of vergadering van zeventig oudsten, werd, op zijn bevel, met het beheer van Opper-Galilea belast. Een raad van zeven regters, onder de oudsten des volks gekozen, moest, naar Joodsche wetten en zeden, de zaken van ondergeschikten aard, binnen iedere stad, beslissen. Jotapa, Bersabea, Jaffa, Tarichea en Tiberias, de hoofdplaatsen van Neder-Galilea, met den berg Itaberinus en de holen nabij het meer Genesareth, werden versterkt. In Opper-Galilea liet JOSEPHUS de muren van Jephté, Jamnia en Mero optrekken. Honderd duizend jongelingen, van den onderdom door Jehova voorgeschreven, namen de wapenen op, en niets werd door hunne bevelhebberen gespaard om, onder het banier van Jerusalem, het ontzag en de *kerkelijke* krijgstucht der Romeinen in te voeren. Maar te midden dezer edele pogingen ten nutte des vaderlands, begon zich persoonlijke eerzucht op te werpen. De boekstaver des heiligen krijgs, verhaalt met eene zorgvuldige omslagtigheid, alle hinderpalen, welke aan zijne ontwerpen tot 's lands behoud, werden in den weg gelegd. De krijgsoversten stonden aan zijne zijde op, en betwisten hem de oppermagt. Het helderste bewijs van den geest en de gevoelen, die deze ongelukkige landstreken beheerschten is, dat, te midden der algemeene volksramp, JAN VAN GISCALA de wapenen der Joden tegen JOSEPHUS rigtte, die, in naam van Jerusalem's priesterschaar, het opperbevel in Galilea voerde. Ook liet SIMON de zoon GORIA's de burgten plunderen en het kamp der levieten en offeraars, door de vlammen verteeren. *(Vervolg hierna.)*

(1) In No. 115 eene misstelling plaats gehad hebbende, leveren wij hier het vervolg van No. 110.

ZEETIJDINGEN.

VLISSINGEN, den 9. October. Sedert den 7. dezer zijn alhier ter reede gekomen.

Voor Antwerpen bestemd:

Ricke, G. D. Puister, Koningsbergen, tarwe; Licence, P. Niejahr, Riga, hout; Robertino, J. F. Fardel, Cicero, W. Jameson, Providentie, J. Wilt, alle Londen, stukgoed; Palamedes, N. Niemann, Theodore, C. Permien, beide Riga, lijnzaad.

Van Antwerpen zijn de Schelde afgekomen en van deze reede naar zee gezeild.

The Pink, N. Mervels, schors, Arbrouth; Heinrich Emil, J. Permien, ballast, Kleeneur; Meta, H. Hansen, stukgoed, Hamburg.

Van Vlissingen gezeild:

Favorite, J. Lough, ballast, Blythe.

MIDDENPRIJZEN

van de volgende artikelen te MIDDELBURG,

9 October 1845.

De Nederlandsche mudde.			De Nederlandsche mudde		
J. Z. Tarwe (1844)	f	9.75	W. Paardenboonen	f	8.25
N. dito dito	-	9.75	W. Gr. Erwten	-	14.50
J. Walch. Tarwe (1844)	-	10.25	W. Witte dito	-	11.50
Nieuwe dito	-	10.00	Z. Paardenboonen	-	
O. Rogge (1844)	-	8.50	Z. Gr. Erwten	-	14.00
N. dito	-	8.40	W. Koolzaad	-	11.25
Winter garst	-	5.85	Zomer dito	-	10.75
Zomergarst	-	5.65	Raapolie	f	42.00 p. v.
Haver	-		Patentolie	-	47.00 -
Boekweit	-		Lijnolie	-	33.00 -
W. Witteboonen	-	21.00	Lijnkoeken f 104.	-	104 st.
Dito Bruineboonen	-	24.00	Raapkoeken -	-	1040 -

TE VLISSINGEN, BIJ A. W. VAN BIEREN.